

SKJØNNE: Stian Ådlandsviks betongskulpturer støpt rett i posen er, i tillegg til mye annet, besnærende å se på.

FOTO: GALLERI K

Å tillegge noe en verdi

KUNST

«Negative Growth»

Stian Ådlandsvik
Galleri K, Oslo
Står til 22. oktober.

ANMELDELSE

Betong er den nye oljen.

Et sted i den nære norske kunsthistorien står Stian Ådlandsvik, som oftest sammen med samarbeidspartneren Lutz-Rainer Müller, notert med en serie prosjekter, så uangripelig hardkokt konseptuelle at irritasjonen har fått selv dem som burde vite bedre til å prøve seg på et angrep.

Det skyldes, muligens, en blind flekk for hvor hysterisk morsomt det kan være å trekke denne tilnærmingen til kunstproduksjon ut i sin ytterste konsekvens, og så enda et skritt videre. Det blir upresist å si at det er humor som forhindrer at det bikker over i utilsiktet parodi. For humor har mange nyanser, og når man forholder seg til det i konseptkunsten, går den ofte for å være «tørr», eller – stadig oftere – «grim». Dette her er noe annet.

Dette kan se ut til å springe ut fra stumfilmens overdrivelser og gestikuleringer: Tenk Buster Keaton som ikke fortrekker en mine uansett om hele verden kolliderer rundt ham, eller Harold Lloyd som nesten mister grepet om den ene tingen som forhindrer at

han styrter ned fra flere hundre meters høyde. Den type humor der det bestandig kan bli enda verre, og der konsekvensene fort ender opp i fullstendig absurde scenarioer.

Så er det denne utstillingen på Galleri K, der ikke noe nødvendigvis er hva det gir seg ut for å være. Der maleriene er 3D-printet eller omvendt, betongen er blitt støpt i sine egne poser, pengesedler er blitt klippet i stykker, og fluer er noe man jager med kniv (jo, jeg lover – det er helt sant). Sånn sett ligger dette nærmest Harold Lloyds vinglete balansegang over avgrunnen, idet appropriasjonen og destruksjonen av og til berører den velkjente forestillingen om at det er en automatikk i at det som blir dratt inn i gallerisituasjonen momentant blir til kunst, og at dette stadig må utfordres.

Jeg skal ikke si at det nødvendigvis er en motive-rende faktor her – det tror jeg egentlig ikke, og disse tingene er tross alt underkastet en form for alkymistisk prosess før de er blitt stilt ut – men de grå klumpene som oppstår ved å helle vann rett inn i betongposen kommer skummelt nært denne evige nihilistiske impulsen.

Men, man kan heller ikke se bort fra at på et utelukkende visuelt plan er de med på å gjøre alt annet penere. For dette er også besnærende å bare se på, uavhengig av kontekst. Verden fremstår som skjønn, selv når den går i minus, liksom.

Tommy Olsson

kunst@klassekampen.no